

Fikáček : Technologie výroby času : (od str. 4)

* černé písmo jsou vybrané věty z kontextu textu autora a mírně i upravené do slovosledu

* červené písmo jsou moje poznámky a komentáře a otázky k upravenému textu Fikáčka

= Fikáček říká :

--časů je principiálně nekonečně mnoho stejně jako systémů, ve kterých existují

Má se rozumět, že čas není jeden, ale je více (druhů) času, či typů času ... později Fikáček ukazuje čas elektromagnetický, čas gravitační, čas „vlastní“, čas ekonomický, atd. Jsou to opravdu druhy? či typy časů?, druhovost času je „jeho“ vlastnost? Anebo vlastnost objektu „se jeví“ v čas universálním vždy jinak?

--každá předpověď je modelem v autonomním čase....

--embryo má také svůj vlastní čas, ve kterém stihne v ontogenezi to, co fylogeneze tvořila miliardy let (všimněte si podobnosti: embryo začalo biologickým velkým třeskem. Čas embrya i čas MGX se postupně zpomaluje) zde opak gradace je nelineární podobný zpomalování rozpínání vesmíru

--vezmeme-li předkládané hypotézy v každé době vědy fyziky, pak vítězí ta hypotéza, která má čas autonomní „nejekonomičtější“....

--každá částice nese „na svých prsou“ nulový čas dané kvality, tedy současnost dané kvality. V tomto smyslu je ale chybné tvrzení, že vzdálené objekty ve vesmíru pozorujeme vlastně v minulosti, jaké byly kdysi. Není to pravda. (pozorujeme je v elektromagnetické současnosti) Zde je nutno konfrontovat „úmysl úvahy“ : domnívám se, že nese-li každá částice s sebou „nulový čas dané kvality“ a to v elektromagnetické současnosti, pak jsou jistě zde na mysli částice mající pohyb rychlosti světla, a pak se tedy hovoří nikoliv o všech částicích, ale jen o fotonech. Nebo je zde v úmyslu hovořit i částicích – objektech ve vesmíru >kdekoliv< a >jakkoliv< velikých majících „svůj“ nulový čas dané kvality (zřejmě informaci při vzniku onoho objektu... ač vznik může být proces postupně dlouhodobý než se objekt stane „hotovým“... a hotovým není nikdy...) a mají-li nulový čas dané kvality, pak je to čas „vzniku“ objektu, anebo čas – doba (letopočet) celého vesmíru v němž má objekt nějaký nulový čas dané kvality ...? Pak ovšem přinese-li nám foton informaci z takové „částice“ (co nese na prsou nulový čas) (a) zabudovaný od big-bangu po jeho zdroj, či nulový jako „jeho“ nulový čas zrodu, pak foton odletící směrem k nám nese tu či tu informaci a to nese jí >uchovaně nezměněnou< ... pak jí donese ve stavu (tu informaci o částici co nese nulový čas dané kvality) nezměněném, nebo ve stavu změněném... v průběhu letu foton nemění svou kvalitu, ale mění kvalitu informace nesené, nebo nemění informaci, ale mění sebe, anebo obojí : mění sebe a mění se i nesená informace. Víme do zajista co je pravda ?? A proč ? A dokonce foton může nést nezměněnou informaci „z doby“ (z letopočtu) odletu z částice a sám se nezmění po dobu letu, ale po dobu letu „se měníme my“ ! tedy mění se „zde kvalita úrovně časoprostoru a pozice rovnováhy hmot v ní a tím se informace stává „jinou“ než by byla kdyby se dostala k nám „za málo času“ po odletu fotonu... my se zde v „tomto prostoru“ gravitačně hroutíme, stárneme a „vyvíjíme stav hmoty co do kvality, entropie apod.“ a tím informace nesená 12 miliard let k nám ač nezměněná sama, může dopadnout do jiných „posuzovacích“ měřítek než v „dějinné době“ odletu fotonu.

Toto pojetí času

vytrhne i trn z paty (problémům) v případě velkého třesku = jde tu o to, že je jasné, že současně s metagalaxií vznikl i čas. Toto tvrzení může být pravdivé, až bude dokázáno, prokázáno. Já se domnívám, že čas „nevzniká“ jako veličina, (ta >je<, teď i předtím, .. kdykoliv... úvahy později), ale čas mění „formu projevu“ tedy „svůj chod“ a to vůči „něčemu“. Chod času pozorujeme nebo nepozorujeme. Jsme-li nehmotní, pak čas nepozorujeme. Čas má chod-běh-postup jen tam, kde původní systém s nulovými klidovými hmotnostmi jež je v „rovnováze s nulovým chodem času a nulovým rozpínáním“ se změní tak, že vesmír = „jednostav“ se „rozštěpí na „dvojstav“, tedy fotony-body-kvanta „prostorochasu“ začnou >hmotnět<, mění svou nulovou neklidovou hmotnost na >klidnější< nenulovou hmotnost – zpomalí rychlost ((poměr délky ku času je jiný než u rychlosti světla)) a současně se čas „rozbíhá“ a prostor „započne se svým rozpínáním“. Hmota vnímá běh času tehdy je-li ten běh v jiném než „nařazeném univerzálním poměru“ dvou veličin tj. délky ku času. Jakoby vesmír měl „předem stanoven“ „základní“ poměr jednotek veličin: >délka< a

>čas<,...to je jeho výchozí stav existence čili c – rychlost světla – to je základní nastavený poměr veličin vesmíru a pak poměr x ku t (x^3 ku t^3) bude určovat změnu c na v a tím měnit ve druhé „hemisféře časoprostoru“ jeho podobu „nulové klidové hmotnosti“ na nenulovou pohybovou motu.

Einstein : „Časoprostor neexistuje sám o sobě,ale jako strukturní vlastnost pole.

Ptejme se co je to prostor ? Je to substance nebo vlastnost ? Fikáček >ví-neví<, >ptá se-neptá< obecně, zda čas je vlastností hmoty a pak říká, že čas není vlastnost hmoty a nemůže.Pak se ptá zda prostor je substance či vlastnost (atributem rozumíme vlastnost) asi hmoty... A Fikáček pokračuje :Víme,že každý systém typu >objekt< není nic jiného než množina vlastností...a ty se >rodí< a mění podle použitých součinů hmoty-objektu s dimensemi délek a časů v jejich kombinacích ...časoprostor a hmota jsou ve vzájemném stavu komplementarity právě tak, že

$$m \cdot v = m_0 \cdot c \dots(1)$$

$$\infty \cdot 0 = 1 \cdot 1$$

lépe řečeno na :

$$m \cdot v \cdot x_c = m_0 \cdot c^2 \cdot t_c \cdot t/t_v$$

čili na :

$$M_v \cdot v \cdot x_c = m_{of} \cdot c^2 \cdot t_c \cdot 1/H \cdot t_v$$

kde je : M_v – veškerá hmota ve vesmíru v t =současnost

m_{of} – klidová hmotnost nejmenší hmotné částice = $2,47598 \cdot 10^{-33}$ kg

$t_c = 10^{-1}$ sec. – čas „od rychlosti světla“, který je řádově posunut vůči symetrii volby jednotek

$t_v = 10^{+1}$ sec. – řádové posunutí na světelném kuželi, vliv posunutí z volby jednotek

H - Hubbleova konstanta čili stáří vesmíru

$m_{of} \cdot t_c \cdot 8/3$ = Planckova konstanta

(nedořešeno..!)

◆Je-li přímo prostor měřícím systémem, je situace specifická...◆prostor je systémem, který extensivně, v makrosvětě i mikrosvětě omezuje tělesa....◆V makrosvětě je všechny zahrnuje, v mikro- jsou kvanta prostoru “menší“ než tělesa...(kvanta prostoru...Jsou můj a Vás smysl slov stejný ? já mám představu, že prostor tedy délka je kvantována tak, že v limitní velikosti na „Planckově škále“ 10^{-33} m je prostor pěnivý, tedy spojitost „prostorového pole“ se zde mění a to tím způsobem, že zvlněnost roste až...až se vlnky stanou tak „ostré“, že konkáva i konvekso v ose y jsou spojeny v úsečku a v ose x se spojitost přeruší...skoro přeruší ...jakoby „ztenčí“ kdežto v ose y je „zdvojená“ ona úsečka.Tento efekt zvlnění v ploše xy je duplicitní v ose xz i v ose yz .To pak reprezentuje dohromady „kvantik délky“ odtržený os ostatních kvantiků, je to pěna prostoru.Podobně to udělá i čas t , tedy jeho trojdimenze t_x t_y t_z a utvoří se kvantik času.Obdobně je nasnadě popis strunový, kdy velikosti x_1 a x_2 , x_3 jsou ve velkém poměru, obdobně t_1 a t_2 , t_3 jsou ve velkém poměru a tím mohou spolu časové dimenze a délkové dimenze „se proplétat“ a tvořit shluky jako zárodky částic, jsou to částice---jak jsem to ukázal na str. 1 až 30 na http://www.volny.cz/j_navratil novější verze, kde jsou postaveny substitute za kvarky a leptony a tím i za baryony a mezony a dosazujeme-li je do současných rovnic fyziky, tak jsou v korelaci, ikdyž jim chybí indexování pro číselné hodnoty .

◆Pokusme se pochopit, co to ten náš fyzikální prostor je.... ◆Při překonání rychlosti světla se dostáváme do světa imaginárních délek(překonává rychlost světla co?, hmota, hmota je v komplementaritě s podsvětelnou rychlostí.Jakmile částice dosáhne rychlosti světla stává se „nehmotnou“ a rychlost přechází v nadsvětelnou, ale >nehmotnost< jak se „tam“ mění už nejsme schopni vidět....protože se „otočila“ komplementarita : nadsvětelná rychlost v ose x se počne kombinovat se podobnou rychlostí v ose y a z a tím se „objeví nová hmota“ (z virtuální částice) , **metagalaxie svým rozpínáním prostor vytváří...** (opět můj názor : metagalaxie svým rozpínáním nevytváří prostor ,ale „původní“ prostor,původní inertní prostoročas „se mění“ na jiný typ, stav prostoročasu a přitom z původního „monočasoprostoru“ se oddělí do komplementarity dva bi-stavy : Jedním z nich je „tento zbytkový prostoročas“ kolem nás a druhým stavem je stav hmoty jehož organizovaná multiplicita veličin x a t narůstá (až do šesté mocniny) a kombinuje se do částic a ty do atomů a ty...atd. ◆sám foton je pak hranicí a zároveň kvantem našeho

prostoru... (foton je hranicí v tom smyslu, že když mu oddělíte rychlost na druhou c^2 s níž je komplementární, pak „zbytek“ je graviton vynásobený „delta t/t“. „Fotonový zbytek“ = (m_0/c^2) se má ke gravitonu jako se má neutron k protonu. Taky proton vynásobíte-li „delta t / t“ tak dostanete neutron... foton je též kombinací elektronu + elektronového neutrina a elektronového antineutrin)

◆ Prostor není relativní jen v tom, že může kontrahovat (STR) nebo zakřivovat (OTR), ale také tím, že má hranice a není všeobecně platný pro celou nám známou realitu, ale jen pro naši MGX. (a zde právě mám odlišný názor... původní časoprostor inertní, monostavový je ani hmotou ani prostoročasem, je obojím „v jednom“. Pak se bude šířit vlna z bodu ???, anebo „celý původní“ monostav se bude měnit

podle gravitačního pravidla $A^2 = 2B$; $(A \cdot A = B + B)$ (nádherné to pravidlo... je to parabola) (a bude se nosit na zádech na tričku) na dva stavy : zbytkový časoprostor ten, co kolem sebe pozorujeme a na hmotu a ty jsou k sobě komplementární... jeden v druhý se může přeměňovat... přičemž žijeme ve stavu jedné komplementarity a „antikomplementarita“ se nepozoruje, neprojevuje či je stavem, který nevnímá ho

reálná fyzikální podstata... a to proto, že gravitačním pravidlem byl zvolen stav, kde bude chod času vnímán pro $v < c$. Gravitační pravidlo, kdyby vesmír zvolil jiné, tedy třeba $B^2 = 2A$, pak by jsme byli jiným vesmírem, kdy prostor by byl „časor“ a čas by byl „délkol“ , ve kterém by se dělo „délkodění“, stárnutí by bylo nikoliv v čase, ale v délce.)

◆ Je relativní tím, že je kvantován fotony, a v jejich struktuře (prostor) již existuje. Je (prostor) relativní i v čase tj. vznikl, mění se a je hoden zániku... prostor a jeho relativita je dobře patrná v M-M experimentu, kdy se udává děje relativnost poměrů rychlostí dvou soustav tedy poměrů délky a času ve dvou soustavách a to v rovině ! čili v ose x a y (a v této rovině jsou ony dvě soustavy k sobě komplementární $1 \cdot 1 = 0 \cdot \infty$) Relativita v ose z je jiná. Tam se děje gravitační vztah a to „vývoj poměru x ku t jako $x^2 = 2t$. Čas je dvouvektorem plochy. V ose z se poměr délky a času staví do paraboly... tak jak to ukatují na svých www . ◆ Prostor je v našem pojetí doslova jeden druh hmoty a tak tvrzení, že prostor je formou existence hmoty můžeme vzít doslova a tvrdit, že je formou hmoty. (výborně, to už téměř sedí s mou představou)

Prostor je všeobecnou vlastností hmoty (pak by mohla být hmota vlastností prostoru...?) předpokládáme obecnější prostor než elmag. a to gravitační, není nutné předpokládat, že kvalitativní vzdálenost je jednotka... relativnost gravitačního prostoru (gravitační prostor relativní vůbec není... Relativnost změn času – dilatace a relatičnost změn délky – kontrakce, jsou a existují v ploše a jen v komplementaritě s touže „kontrarelativitou změny hmoty“ a při dělení reletivit obou se > gravitační prostor nemění a není relativizován v pozici pozorovatele „na hmotě“ <, zůstává stále gravitačním v pojetí $A^2 = 2B$ což znamená, že hmoty přibývá- z pozice hmotného pozorovatele, rozpínání se zpomaluje- z pozice hmotného pozorovatele s malou rychlostí, a stárnutí je lineární Z POZICE HMOTNÉHO POZOROVATELE) nás nutí předpokládat další prostory, potažmo nekonečně mnoho prostorů až po absolutní prostor... zákon: „vše se mění“ nemusí být totiž jen v časovém smyslu, ale i v prostorovém smyslu... Podstata vztahu „být částí celku“ není v žádné konkrétní vlastnosti, což se nakonec projeví tím, že každou konkrétní vlastnost (relativní)-jako projev obecného (absolutního) vztahu být částí- musíme opustit a na její místo „nastoupí“ jiná vlastnost. Příkladem tady může být **hmotnost, jako vlastnost elementárních částic** (nehmotnost je vlastností časoprostoru, který je spojitý a nepřepřátovaný, tj. v krajnosti zvané „makrosvět“, pak si časoprostor vysledujeme v jeho „pravé“ krajní pozici tj. v mikrosvětě a tam už se začíná jeho nehmotnost měnit Je to opět komplementárnost dvou stavů. Systému

makrotěles je co do hmotnosti roven součtu hmotností jeho částí. V mikrosvětě se projevují problémy : v interakcích se ukazuje, že jedna část je hmotnější než celek složený z více částí jako kompozice hadronů z kvarků.

Absolutnost času a prostoru mimo jiné znamená jejich nezávislost na hmotě, ale existuje podle OTR i STR mnoho námitek (Komplementárnost je v podstatě symetrická. Antimetrie je pak stav jiného pojetí. Parabola je druhem antimetrie. Hyperbola krát elipsa dá parabolu a to už není komplementárnost. Absolutní prostor a absolutní čas má tu vlastnost, že „se neví“ jeho absolutnost, tedy je ta absolutnost ve stavu jedničky-jednotky a neví se jak je jednotka velká zda nula či nekonečno... $1 \cdot 1$ je absolutní stav - a to ještě neznamená, že tento stav je nezávislý na hmotě a nezávislý na časoprostoru anebo naopak . Stav $1 \cdot 1$ je asymetrický byl-li by jen on sám a nic víc.

Asymetrie se (mě z neznámého důvodu) vždy střídá se symetrií... a to pak ta symetrie je stav dvou substancí : a) hmoty a b) časoprostoru zbytkového.)

Podrobněji zkoumejme zjednodušené tvrzení, že prostor a čas jsou atributy, tedy vlastnosti hmoty. rozlišme dva obsahy-pojmy prostoru : *prvním* obsahem prostoru jsou fotony, které prostor vytvářejí (nevytvářejí, jsou na rozhraní dvou stavů : stavu zbytkového časoprostoru a hmoty, fotony jsou „část časoprostoru nesoucí stavební prvek hmoty : $\Delta t/t$ “) a nazvěme je (fotony) obsahem, obsahem prázdného prostoru (přičemž **prázdný prostor není ještě prostorem, protože nemá být pro co prostorem**)(ano „1“ • „1“ jako původní inertní hmotočasoprostor nerozlišitelný a monogamní nemá „vnitřní“ důvod se měnit na dva stavy a to časoprostor náš – zbytkový a hmotu... popud k tomu musí „někdo“-něco“ dodat : pak k onomu popudu bylo vybráno pravidlo gravitace, tedy stav $A^2 = 2B$, stav $1 \cdot 1$ se mění ve dvou osách lineárně a to komplementárně a ve třetí ose kvadraticky – gravitačně podle paraboly... proč to tak je ale nevím...), *druhým* prostorem jsou tělesa v něm obsažená, dokonce i tělesa postavená z fotonu, obecně z kvant prostoru a taková (kvanta) zveme vlastním obsahem prostoru, nebo-li existenčním obsahem prostoru, to proto, že tělesa bez tohoto prostoru nemohou existovat, přičemž prostor bez těchto těles ano....

Foton může existovat pouze v pohybu (rychlostí světla) v pohybu má i hmotnost,... a v klidu hmotnost nemá. Ztráta hmotnosti je zároveň jeho zánikem (a ztratit hmotnost může jen změnou z pohybu do klidu... ale škála pohybu od rychlosti světla „do nuly“-do klidu je velká... klid je jen vzájemný vztah dvou těles, tedy klid je tehdy kdy rychlosti obou nenulové se sobě rovnají... foton když zarazí na překážku, se jeho rychlost změní a změní se jeho hmotnost na nulu (?) neb foton v klidu hmotu nemá a v klidu zaniká... Vlastnost, která se rodí s jeho vznikem je tedy hmotnost Čili rozveďme co bylo Fikáčkem řečeno : „Něco“ co bylo v klidu a nemělo hmotnost, „se rozběhlo“ rychlostí světla a tím „to něco předzvikové“ nabylo hmotnost... Foton ztratí-li hmotnost zaniká. Foton, který „vzniká“ se u něj rodí vlastnost a tou je hmotnost... hmotnost je tedy vlastnost – To vše vyplývá z Fikáčkových slov. Zatím není v podezření jiný způsob vytváření hmotnosti (než přes fotony)(ano, ty jediné jsou ve krajní pozici – mají **m₀c**, ostatní částice nemají rychlost světla, ale rychlost nižší. Můžeme do určité míry předpokládat, že takto vzniká každá hmotnost. Jinak ke zvětšování hmotnosti je již nutná předcházející nenulová hmotnost. To vytváří domněnku, že každá částice, každé těleso, je vytvořeno nějakým způsobem z jediného možného zdroje hmotnosti – fotonu a tak by fotony byly stavebním materiálem známého světa. (tady může vznikat nová úvaha v doskusi) Otázka spinu. Není částice s nenulovou klidovou hmotností stojatým (v klidu?) elektromagnetickým vlněním, fotonem (fotony) v kvantové kleci?? Pakliže i neutrino by měla nulovou klidovou hmotnost, byl by náš prostor a čas nikoliv elektromagnetický, ale „neutrino-elektromagnetický“

Viděli jsme, že to co chápeme jako objekt a vlastnost (prostor jako jeho vlastnost) a to na jedné rozlišovací úrovni, můžeme na podrobnější rozlišovací úrovni chápat jako dvě podřízené kvalitativní úrovně objektu... a v tomto pojetí nemáme hmotu a prostor, ale dva „druhy“ hmoty. Takto je možno chápat jednotu tělesa a prostoru jako triviální interakce dvou druhů hmoty, kvalitativně podřízených (zde už může nastat rozumná diskuse nad mými substitucemi ...vizuální náhled ukazuje možnosti...)

Položme si ale zdánlivě nesmyslnou otázku : co je hmotnější, prostor nebo těleso ?? Původní termín hmota je nutné rozdělit na dva termíny : hmotnost (tíhová a setrvačná) a hmota (objektivní realita.) Obecně nemže platit, že hmotnější –objektivně reálnější- je to, co má větší hmotnost... hmotnější je to co je nehmotné. Pravou hmotu je nutno hledat možno co nejhluběji a to tuší i dnešní fyzika elem. částic, která částice objeví, dále je třídí a stále dál hledá s k u t e č n o u hmotu. V základ této snahy je zjištění, že každý objekt existuje pouze relativně, tedy ne zcela totálně. Vždy je třeba při jeho identifikaci zásah subjektu. takže výsledný produkt : objekt (on) pouze zastupuje objektivní realitu a tak není totálně objektivní. Representuje realitu. To znamená, že se snaží o zjevné vyjevení... jejich vlastností... protože representant je odlišný od toho, co representuje. Abychom došli k absolutní pravdě, musíme projít nekonečně mnoha stupni relativní pravdy stále nižších kvalitativních úrovní – každá z nich bude nakonec odvržena dalším jiným zobecněním příklad : od Newtona k Einsteinovi od Einsteina k ještě obecnějšímu... a máme-li posoudit elektromagnetický

prostor vůči prostoru gravitačnímu, musíme tvrdit, že gr. prostor je objektivně reálnější než elektromagnetický a to právě proto, že nedisponuje vlastností, která vzniká se vznikem elektromag. prostoročasu – hmotností. Tedy bližší hmotě je to (objektivně reálnější), co nemá hmotnost, to co je nehmotné (prostor)

Když se tedy z tohoto hlediska, (že nižší úroveň vytváří vyšší úroveň a vyšší úroveň „jen působí“ na nižší úroveň) podíváme na vztah tělesa a prostoru, pak opravdu prostor vytváří – ze sebe konstruuje – tělesa a vytváří tím relativně autonomní úroveň – tělesa, která zpětně působí na prostor a zakřivuje jej občas.

Dopis :

Pane Fikáček : Váš pohled na podstatu fyzikálního vesmíru a můj, jsou odlišné a přesto téměř stejné.

Vůbec : Vesmír (který je pro nás oba předmětem) je jako obraz- „realita“ ,čili jako obraz na stěně v obrazárně malířů . Co je na obraze ? Malíř namaloval : sluníčko, z něj >vyletují< paprsky, vedle sluníčka mráček, pod tím je zvlněná krajina hor, zalesněných, v úpatí vesnička, v popředí háj, keř, u keře pes a vedle psa květina a na ní motýl... Obraz visí. A lidé se na něj koukají. Co vidíte Vy ? (na obraze). Třebas Vy vidíte: „jaro“. Pan Novák vidí „režné plátno a na něm barvy olejové i neolejové“, pan Vosák nevidí ani jaro ani barvy, on vidí, na hrbolatém povrchu otisk mastné ruky průvodce jak obraz nesl a tři praskliny v malbě, pan Kudela vidí aukční cenu 5.000,-dolaru,...“že mu visí před nosem“ a pan Ruprt vidí : vůni a vřes vůkol co libozvučně se kolem jemně line jak melodie...

Co teda vlastně je na obraze ??

Vím, že Vy vidíte vesmír tak, jak to čtu na (vašem) papíře ve Vašem popisu, ač co si já pod Vašimi představami představuji, je určitě jiné, než Vy chcete a než budete (následně) vnímat (mé vyprávění) můj popis toho, co já ve Vašem popisu vidím. A současně, co já vidím ve Vašem popisu, vidím filtrem svých myšlenek a vizí, tedy tak, jak bych rád Vaše úvahy viděl a chtěl vidět. Co tedy popisujete ? a co tedy já čtu?

Je reálné, aby se dva pohledy na jednu a tutéž věc zkoumanou ztotožnily ?, a přitom určitě navíc oba-každý z nich ještě nevypovídají přesnou realitu ??

Můžeme se my vůbec „o něčem“ bavit ? o vesmíru? A chceme vůbec diskutovat?(nebo jiní dva fyzikové, chtějí? a jiní dva...) Vy předvádíte svou vizi-článek pro to, aby to lidi četli a dost ? Mají či nemají o Vaší vizi přemýšlet (kontrapřemýšlet), nebo mají jen pasivně přijmout „sdělení“ ??,.. je sdělení „faktu“= neproměnného, nezměnitelného pro diskusi ? Je (on fakt) bez diskuse vůbec „k něčemu? K čemu? Je tedy vedeno Vaše sdělování vize k polemice?, anebo je to diktát...nebo Vám stačí, že se uloží Váš článek po vytištění do archívu ?

Už někdo projevil náklonnost diskutovat nad Vaším článkem ?, a chtěl jste diskutovat ?

Jaký byl výsledek Vaší diskuse ? je někde zapsán ? Poskytnete mi ho ?

Vím, že máte málo času (to málo má - jako Vy - 0,5 miliardy lidí, těch tvořivých) a že se musíte živit...jak jste mi naznačil... (i 0,5 miliardy lidí-tvořivých se musí živit) a tak PROTO >nemůžete< věnovat svůj čas „jiným“? (jen vyvoleným !). Jaké jsou Vaše podmínky pro to, aby se zájemce o polemiku a diskusi stal „vyvoleným“?, a jemu jste čas obětoval ?? A za kolik finančně ?? Rád vydám >ekvivalent < za Vaši ochotu. (...v sobotu si podiskutovat za mzdu na hodinu totožnou se mzdou ve Vašem kmenovém zaměstnání.)

Prosím ,....